

РЕШЕНИЕ

№ 22004

гр. София, 02.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 39 състав, в публично заседание на 27.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Николова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **1344** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба вх.№ 55-30-3473/28.01.26г на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД-С. с представляващ С.Г. и с проц.представител адв. Г. против Решение № 000030-638/19.01.26г на Изпълнителен Директор на НАП.

В жалбата се сочи, че Решението е мат.незаконосъобразно и противоречи на целта на закона, като се моли за отмяната му и задължаване на ответника да постанови връщане на недължимо платена дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ- за периода след предсрочното прекратяване на лиценза, в размер на 42 500лв /за 34 месеца по 1250лева/. ЗХ съдържа възможност за предсрочно прекратяване на лиценза/и по желание на дружеството/, като дължимостта на дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ е обусловена от поддържане на лиценза от страна на НАП. Щом от датата на предсрочното прекратяване на лиценза няма дейност на НАП по поддържането му, не се дължи такса по чл.30 ал.6 от ЗХ и тя е недължимо платена за периода след предсрочното прекратяване на лиценза.В съд.заседание адв. Г. поддържа жалбата и претендира разноски. Соци, че практиката на ВАС е еднозначна по този въпрос.

Ответникът ИД на НАП се представлява в съд.заседание от юрк.В., който оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, претендира разноски, оспорва като прекомерен адв.хонорар. В писмени бележки и в придружаващото преписката писмо се сочи, че предсрочното прекратяване на лиценз не е основание за връщане като недължимо платена на платената предварително и еднократно такса по чл.30 ал.6 от ЗХ. Законодателят е дал срок-28.02.24г, в който задължените лице/с

издадени лицензи към 01.01.24г/- еднократно да декларират и заплатят таксата по чл.30 ал.6 от ЗХ. Жалбоподателят е декларирал,изчислил сам и платил еднократно таксата, като едва след това е направил искане да му се прекрати предсрочно лиценза. Задължението не е отпаднало, като не следва да се прилага чл.4б от ЗДТ и да се връща недължимо платена такса.

Съдът намира жалбата за допустима, като депозирана в срока и съгл. изискванията на АПК, пред надлежния съд, от лице с активна проц.легитимация/адресат на акта и заявител в адм.производство/, срещу инд.адм.акт по см. на чл. 28 от ЗХ и чл.21 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Дружеството има издаден първоначален лиценз за 5 години/изтича на 28.11.28г/ - съгл. Решение № 000030-4977/19.06.23г на ИД на НАП, влязло в сила на 04.07.23г и със срок на действие до 04.07.28г.

На осн. §22 от ПЗР на ЗДБ на РБ за 2024г, дружеството/като притежаващо лиценз към 01.01.24г/, е изчислило само и внесло на 28.02.24г еднократна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ- в размер на 67 500лева за периода 01.01.24г-04.07.28г /54 месеца по 1250лв/.

По искане на дружеството с вх.№ 55-30-12810/29.07.25г, лицензът е предсрочно прекратен с Решение № 000030-6638/11.08.25г на ИД на НАП, влязло в сила на 26.08.25г.

Със Заявление вх.№ 55-30-15781/16.09.25г дружеството е поискало от ИД на НАП връщане на недължимо платена такса по чл.30 ал.6 от ЗХ - за периода след прекратяване на лиценза на 26.08.25г/34 месеца по 1250лв, общо 42 500лв/.

Въз основа на Доклад от 19.12.25г на Началник отдел“ЛП“-Дирекция „НХХД“, ИД на НАП издава обж. Решение № 000030-638/19.01.26г, връчено на 19.01.26г/жалбата до Съда е от 28.01.26г/.

Съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на неговата мат.компетентност по ЗХ.

Решението е издадено в писмената форма по чл.59 ал.1 от АПК, като съдържа зад.реквизити по общия чл.59 ал.2 от АПК, вкл. факт. и правни основания.

В хода на адм.производство не са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, не е нарушен чл.35 от АПК/няма неизяснени относими факти/. Всъщност няма спор по фактите, спорът е само относно мат.законосъобразност на Решението и съответствието му с целта на закона.

По мат.законосъобразност на Решението, Съдът намира следното: Към 28.02.24г - внесената на същата дата еднократна дър.такса по чл.30 ал.6 от ЗХ/включваща и периода след предварителното прекратяване на лиценза на 26.08.25г/ във вр. §22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г, не е била недължимо платена - съгл. чл.3 ал.1 от ЗДТ. Произнасянето е на осн. чл.4б от ЗДТ- посочено е в Решението/този текст касае възстановяването на недължимо внесените дър.такси, с каквото Заявление е бил сезиран ответника в това производство/. Неправилно органът е отказал връщане на недължимо внесена дър.такса по реда на чл.4б от ЗДТ.Таксата е внесена на осн. §22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г. Съгл. ал.3 на §22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024г, еднократната част от таксата се внася по реда на чл.92 от ЗХ. Спорния по делото въпрос е подлежи ли на възстановяване частта от внесената държавна такса по чл.30 ал.6 от ЗХ- след датата на предсрочно прекратяване на лиценза. В случая задължението да се плати държавна такса по чл.30 ал.6 ЗХ зависи от волята на правния субект да извършва определена дейност, а именно - да поддържа лиценз за организиране

на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години. С отпадане на волята на субекта да поддържа лиценза за целия период и съответно да организира игри с игрални автомати в посочената зала, съгласно Решение за предсрочно прекратяване на лиценза на основание чл.35 ал.1 т.4 от ЗХ, влязло в сила на 26.08.2025г, е отпаднало задължението му да заплати държавна такса - за остатъка от периода до края на първоначално определения срок. Този извод се налага и от факта, че в ЗХ е предвидена възможност за предсрочно прекратяване на лиценза по искане на организатора на хазартни игри и в случая лицензът е прекратен. В правната теория е безспорно, че държавната такса се дължи срещу осъществяване на действие, издаване на документ или престиране на услуга от административен орган . Следва извода, че след предсрочното прекратяване на лиценза по волята на субекта - отпада насрещната престация, съответно заплатената държавна такса за периода след прекратяването на лиценза се явява недължимо платена. Размерът на таксата по чл.30 ал.6 ЗХ е еднократно вносим и определяем по реда на §22 от ПЗР към ЗДБРБ за 2024 г. и е пропорционален на оставащите месеци до края на лиценза. За месеците след предсрочното прекратяване на лиценза държавната такса се явява недължимо платена по смисъла на чл.4б от ЗДТ и подлежи на възстановяване. Липсата на специално уредена процедура за разглеждане на искането в ЗХ не обосновава направеният от административния орган извод за невъзможност да се върне недължимо внесена държавна такса по реда на чл.4б от ЗДТ. По отношение на заявеното искане за връщане на недължимо платена държавна такса по чл.30 ал.6 ЗХ не е приложим редът за прихващане и възстановяване, установен в ДОПК за недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от НАП. Таксата по чл.30 ал.6 от ЗХ не е данъчно вземане по смисъла на ДОПК, а държавна такса, установена в специален закон, поради което по отношение на нейното определяне по основание и размер, респективно заплащане или връщане, са приложими общите правила на ЗДТ. Уредбата в § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. е с временен характер и е относима за таксата по чл.30 ал.6 от ЗХ, която е дължима от организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.24г- за времето, което остава до края на вече издадения им лиценз. Само тази еднократна част от таксата, определена по формула с еднократно действие, се декларира и внася в срок до 28.02.24г при условията и по реда на чл.92 от ЗХ, според който декларирането и установяването на променливата част от таксите по чл.30 ал.3 и 4 се извършват по реда на ДОПК и издадените актове се обжалват по реда на същия кодекс. Следователно, препращането от чл.92 от ЗХ към ДОПК не се отнася към таксата по чл.30 ал.6 от ЗХ.

В този смисъл и практиката на ВАС- д.№ 11639/25г на ВАС.

Решението не противоречи на целта на закона, но е мат.незаконосъобразно- нарушава чл.4б от ЗДТ. Решението следва да се отмени и преписката да се върне за ново произнасяне, при което ИД на НАП следва да се произнесе по реда на чл.4б ЗДТ и да уважи Заявлението.

При този изход на спора, на жалбоподателя се дължат разноски на осн. чл.143 от АПК. При мат.интерес по делото 42500лв, размерът на адв.хonorар по чл.8 ал.1 вр. чл. 7 ал.2 т.4 от Наредба №1/04г е 4050лв /колкото е и претендираният- договорен и внесен/. Възражението на ответника за прекомерност на хonorарата е неоснователно- хonorарът съответства на фактическата и правна сложност на делото и на обема извършени проц.действия на адвоката. На жалбоподателя се присъждат 4100лв /2096.29евро/ разноски - 4050лв адв.хonorар и 50лв дър.такса.

Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2 вр. чл. 173 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-638/19.01.26г на Изпълнителен Директор на НАП, по жалба вх.№ 55-30-3473/28.01.26г на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД-С. с представляващ С.Г..

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на Изпълнителен Директор на НАП за ново произнасяне по Заявлението, съгласно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на това Решение.

ОСЪЖДА Национална Агенция по приходите да заплати на „ЕЛИТ СН 18“ ЕООД-С. с представляващ С.Г. сумата от 2069.29евро разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14дневен срок от съобщението.

Съдия: